

MAVİ KABAN / ALİ AL-MİZ'İL

Hastanenin karşısındaki kaldırımda sürekli bir izleme ve uyanıklık halinde duran yaşlı bir adam var... Düzensiz adımları onu bir sağa bir sola götürür. Çoğu zaman hastanenin kapısına atılıp girmek ister, asker ise onu dışarı iter, sonra farkına varmadan karşı kaldırımda ki yerine geri döner.

Gözleri hastanenin ikinci katında ki bir pencereye sabitlenir...

Tavanında asılı olan ampul yavaşça hareket ediyor, yaşlı adamın gözleri ise onunla birlikte hareket ediyor. Sağ elinde mavi renkli çürümüş kürklü yakası, rengini zamanla kaybetmiş çizgili kolları olan bir mont tutuyor. Ona bakıp, kan bulaşmış kapüşonuna gözlerini dikeyiyor içini evirip çeviriyor. Sonra farkına varmadan koltuğunun altına koyup tekrar hastanenin kapısına doğru yöneliyor. Orada silahlı olan asker onu itiyor:

- Lütfen.. Bir saniye. Onu görmek istiyorum, o benim tek torunum.
- Çık buradan. İmkânı yok giremezsin.
- Lütfen.. Sadece bir saniye.

Tüfeğin namlusu göğsüne yöneliyor, ağır bir ayakkabı yükseliyor... Tutunuyor, düşmekten kurtuluyor, yaşlı parmakları montun kapüşonuna sıkıca dolanıyor...

Yorgunluk hissediyor, yaşlı bedenini sarıp kaldırıma düşüyor, montun kapüşonuna iyice bakıp ona sıkıca sarılıyor...

Bakmaya devam ediyor... Askerler nöbet değişimi yaparken hastanenin kapısı kapalı duruyor... Belirli aralıklarla sessizliği hastaneye kanlı cesetler taşıyıp oradan ayrılan ambulans dağıtıyor. Her gelen arabayla kaldırım üzerinde bekleyen kalabalık artıyor. Ancak o buna aldırımıyordu. Tek istediği içeride özellikle de torununa neler olup bittiğidir..

Ya Rabbim torunum sabah erkenden çantasına bir demet kekik ve birkaç şeker koyup okula gitti, öğlen ise tam zamanında geri dönmüştü...

Evin eşiğini geçti... Arkasına baktı, askerler farklı yönlerde doğru koşup ateş ediyordu. Aralarından biri tüfeğini ona yöneltti ve başından vurdu. Çocuk yere serildi, bir serçe gibi kanlar içinde çırpındı. Gençlerden bazıları onu kaldırdıklarında inliyor... Bağırıp, çağırıyordu. Anlayamadığım kelimeler söyledi...

Çantası yerde kalmıştı, montunu ise gençler çıkarıp evin önüne fırlattılar. İşte gece yavaşça ayrılmaya başladı, ufukta ise kızıl bir çizgi görünmeye başladı, bense hala ondan bir haber alamadım...

Hafifçe ayaklanıyor, ağırlaştırılmış kaşlarını kaldırıyor. Karşı odada ki hareketlenme dinmişti. İnsanların gölgeleri görünmüyordu artık, odanın tavanında bir tek ampulün hareketi kalmıştı.

Bilmiyorum, belki de henüz bir sonuç yok. Ancak hislerim olduğunu söylüyor. Bir koku yayılıyor sonrasında, ellerimin arasında ki montun kokusuydu bu... (hafif bir sesle) pencerenin camından küçük bir elin ona el salladığını hayal ediyor...

Hastanenin kapısına doğru atılıyor: Lütfen beyefendi... Bırakın da gireyim... Kalbiniz yok mu sizin?!

Konuşma henüz bitmeden birkaç silahlı beyazlara sarılmış küçük bir cesedi taşıyordu merdivenlerden inerek... Kapiya doğru ilerliyorlardı... Hareketsiz duran cesede odaklanıyor gözleri, askerlerin hareketleriyle birlikte hafifçe dalgalanıyordu bakışları. Bıkınlıkla yüzlerine gözlerini dikti. Gözleri yaşla doldu, elleri açıldı. Küçük mavi mont yere düştü, ceplerinden ise birkaç şeker ve kekik kalıntıları yere saçıldı... Kudüs'ün minareleri sabahın çizgilerinin taşıdığı yağmur taneleriyle yıkanıyordu.